

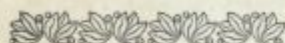
IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

Prav priprosto.

„Prijatelj, kaj misliš, kako bi napravil, da bi prišle moje pesmi na svetlo?“

„To je pa jako priprosto. Vzemi jih in jih nesi na — solnce!“

Kaj je moderno in kaj ne.

Moderno je strah, namreč sredi otlo okoli kraja je pa nič ni! Ako ima spis dejanje, ni modern. Moderni spis se mora pričeti v megli, v megli se mora nadaljevati in v megli končati. Prvi pogoj vsakega modernega spisa pa je, da ga ne sme nihče razumeti. Kdor izpolni samo ta pogoj, upravičen je že prilaščati si ime „moderni pisatelj“.

Mefisto

Gospod (beraču): „Glejte, da se izgubite, če ne ...“

Berač: „Ne hudujte se gospod!“

Gospod: „Izgubite se, če ne vam dam jesti pečenko.“

Pomagati si zna.

Gospodinja: „Veš Mici, v kuhinji bom vpeljala knjigo, da bom vedela, koliko se potroši! Ali boš znala pravilno vknjiževati?“

Kuharica: „Ne vem, če bo šlo! Toda skusila si bom dobiti kakega knjigovodjo za ljubčka, pa bo hodil vsak večer vknjiževati.“

Že ve zakaj.

Gospod (prodajalec divjačine): „In vi trpite, da vas Voltarič tako ozmirja in žali; jaz bi ga klofnil, da bi me pomnil!“

Prodajalec divjačine: „Malo mora človek že potrpeti. Veste, Voltarič je nedeljski lovec in moj najboljši odjemalec.“

Primerno svarilo.

Mož (ko je začela njegova žena po nekem prepiru jokati): „Stara, ne jokaj vendar zaradi take malenkosti, saj imamo že itak preveč vlažno stanovanje!“

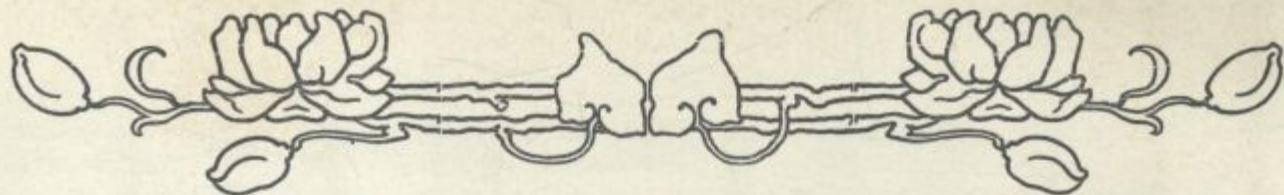
Oho!

Gospa (kuharici): „Lenka, idi in vprašaj gospoda, česa želi za kosilo, kajti jaz že dva dni ne govorim z njim!“

Kuharica (v zadregi): „Jaz tudi ne!“

Moderna pestunja.

„Po kateri metodi naj ravnam z otrokom, po Pestalozziji ali po Fröbljevi?“

NJEGOV TALISMAN.

Hasan, jako veren in pobožen Arabec, je stal pred svojo, iz blata sezidano kočo. Večkrat je globoko zdihnil potem pa zamrmral: „Alah il alah in Mohamed njegov prerok!“

Dve bitji ste uplivala obteževaje na njegovo dušo. Hudi, z bičem davek pobirajoči Šeh el Beled in stara, z bičem vedno pri rokah — tašča.

„Oh, da bi bil proč od tod vsaj tristo milj!“

Zdihoval je znova.

Kmalu pa se je pomiril in pričel z onim, Arabca značilnim glasom moledovati: „Oh, davek mi povzroča peklenske muke! Imam sicer denar — toda nečem plačati. Ako plačam — o groza — tašča me pretepe, da bom ves črn, ako pa ne plačam, tepel me bo z bičem jezni Šeh el Beled!“ —

„Res tužna pesem, ki jo tu poješ, Hasan,“ reče nenadoma tuj glas. Pred Hasana stopi dolg suh mož, z dolgo brado, evropsko oblečen in poda prestrašenemu Hasanu roko.

„Oh, — Hamaže,“ je pričel, ko se je nekoliko oddahnil od strahu. „Oče brade, tebe mi pošilja alah! moram proč, kajne, pomagaj mi ti s svojo učenostjo.“

„Ti moraš proč, ako ti je ljub tvoj hrbet. Vzemi sekiro in lopato, poslovi se od svoje boljše polovice in njene matere —“

„Ne, — ne od te od vruga obsedene starke,“ vpije Hasan.

„Potovala bova v Beni-Hasan, hočem si ogledati še enkrat ondotne skalnate grobove.“

Hasan se je požuril, da je ustregel želji starinoslovca. Poznal ga je že več let. Učenjaku pa se je naš Hasan prikupil, ker je bil jako vztrajen.

Hitro je vzel potrebne reči s seboj in šel tiho ko tat od hiše, da bi ga kdo ne opazil. —

„Hamaže, našel sem lep prostor!“

S temi besedami je tekel Hasan, ko sta prišla v Beni-Hasan naravnost proti skalnatemu grobu.

„Nemnost, tu ni nič, kvečjemu kak prazen grob.“

„Ne, ne, tu zadaj tiči več, kakor kamenje in pesek.“

„Ti si sanjač, tu ne bodeš našel družega, kot prazne votline brez napisov.“

Hasan pa se ni dal premotiti, temveč je šel na delo, in kopal, da mu je pot lil s čela.“

Starinoslovec se je vsedel v senco velike skale in vzel iz žepa škatljico s sardinami.

„To je dobro Hasan, pojdi in posluži se par ribic. Vrži sekiro in lopato stran, saj se trudiš zastonj. Tu vzemi in jej!“

Hasan pa se je stresel in skremžil obraz.

„Ribe v gnilobi? ... brr ... Hamaže!“

„Kako si ti neumen,“ se je smejal učenjak „ribe so v olju, popolnoma sveže in jako okusne. Ta kovinasta škatljica ima čarovniško moč, da odstrani vsako zopernost in gnjilobo.“

Počasi je stopil Hasan bliže, prijel z veliko previdnostjo eno ribo za rep in jo takoj zopet spustil nazaj. Ko pa je videl, s kako slastjo je učenjak, ojunčil se je in opazil z velikim veseljem, ko je zavžil pol ribice, da so jako okusne. S slastjo bi pojedel sam najmanj tri škatljice, toda jih žal ni bilo. Popil je olje in izgovarjal: „Alah il alah!“

Toda sedaj brez vzdihov.

Predno pa se je lotil zopet dela, prekrizal je roke nu prsih, se priklonil pred svojim gospodarjem in pričel: „O Hamaže — alah bodi s teboj, ti si dober in pravičen — ne kakor Šeh el Beled. Bodi danes posebno milostljiv in daj mi — ah — daj mi ...“

„No? Večje plačilo? Kaj? Iz tega ne bo nič, dobri Hasan, jaz sem tudi urbožen!“

„Ti se bodeš jezil, ko boš slišal iz mojih ust tako predrzne besede. Kaznuj me poljubno! Hočem ti služiti — brez plačila — kakor dolgo se bodeš mudil ob svetem Nilu v Gorenjem ali Spodnjem Egiptu, toda, daj mi — ah daj mi to!“ in pokazal je na prazno kovinasto škatljico.

Učenjak se je tresel od smeha.

„Tu, moj sin — podarim jo tebi in tvojim potomcem.“

Kdo je bil srečnejši, kakor Hasan!

Vrtil se je, mrmrajoč molitve in škatljico na prsi tiščoč, kakor kak plesoč derviš v paroksizmu skoraj pol ure. Potem pa je šel na delo in je udarjal s sekiro, da je bilo veselje.

Še predno je solnce zatonilo je bilo njegovo delo bogato poplačano.

Skala se je odprla pod težkimi udarci in pred začudenim Hasanom in starinoslovcem se je pokazal vhod v grob, katerega vsebina je nadkriljevala pričakovanje obeh.

Toda kdo bo šel prvi notri?

„Kaj če je tik pri vhodu kaka globoka jama, ali ako so kače in druga strupena golazen v njem?“ si je mislil učenjak.

„Hočem prižgati bakljo in pojdem prvi v grob,“ je rekel Hasan, preje boječi in na vraže verujoči Hasan. Vzel je bakljo v eno roko, v drugo pa škatljico in šel brez strahu v grob.

Ker se ni Hasanu nič zgodilo, šel je še učenjak za njim.

Stene v grobu so bile poslikane s podobami iz življenja umrlega in dobro ohranjene, kakor bi se go-dilo to pred par meseci, ne pa pred 4000 leti. Učenjak je našel tu mnogo zanimivega.

Baklje so začele polagoma ugaševati. Šla sta zopet na prosto, kjer je ravno solnce zahajalo.

Pripravila sta si ležišče in kmalu trdno zaspala.

Hasanu pa se je sanjalo o stari tašči. Umrila je in se spremenila v volka, ki je stražil skalnat grob.

Prebudila sta se oba naenkrat.

Iz groba sta začula smrčanje. Hasan je krčevito prijel škatljico in jo dvignil proti grobu. „Varuj me pred nezgodo in nesrečo,“ je zdihoval.

Starinoslovec pa se je dvignil še pol v spanju in šel tiho proti grobu.

Tu zopet smrčanje. Vzel je srčno samokres v roko in vstrelil v grob.

Še predno se je dim razkadil, skočil je iz groba volk in izginil tuleč v temno noč.“

„To je bila moja tašča,“ je rekel Hasan, tresoč se po vsem životu in se je spomnil sanj.

Volk pa se je prikradel med tem, ko sta oba spala, v grb in je preplašil oba.

* * *

Starinoslovec se je podal zopet v domovino.

Hasan je ves srečen.

Ko je pri svojem povratu pokazal svoji tašči kovinasto škatljico brez besed, se je ta tako raztogotila, da se je njena kratka nit življenja pretrgala in je odšla tja, kjer je mir in tihota. Tudi hudi Šel el Beled se ni prikazal več.

„Moj talisman je prepodil oba, taščo in Šeh el Beleda,“ in je gledal s strahom na kovinasto škatljico, katero je obesil nad vrata svoje koč.

Njegova vera je trdna.

Ta pa zna.

Dijak (svojemu gospodarju): „Prosim, bodite tako ljubeznjivi in posodite mi svoj površnik. Za pogrebom bi šel rad, pa ne morem brez površnika!“

Gospodar: „Obžalujem; ravno včeraj sem ga prodal za dvajset kron, ker mi je bil pretesen!“

Dijak: „Nič ne dé; pa mi posodite tistih dvajset kron!“

Zvita.

Prijateljica (profesorjevi soprogi): Čemu si napravila svojemu soprogu vozal v ruto?“

Profesorjeva soproga: „To je docela jasno! Ko bo soprog našel vozal na ruti in se ne bo mogel spomniti, čemu ga je napravil, rekla mu bom, da si ga je napravil zato, da ne bi pozabil meni obleke kupiti — in kupil mi jo bo!“

Dokaz.

„No, ali si se že privadil svojemu novemu stanovanju?“

„Že, že! Saj sem že šeststo kron dolžan na stanarini!“

Moja krivda.

„Dokler naju smrt ne loči,
nepozabni ljubček moj,
naj prisega ti svedoči,
da sem tvoja, ti pa moj!“

S to prisego, mila deva,
potrdila si, da me
— kakor lahko se umeva —
ljubila boš čase vse.

Toda zdaj si zaročena
z drugim! — A prisega ta
krivo ni bilá storjena,
krivo morda vedoma? —

Ne, prisega pač ni kriva,
kriv sem jaz kot ljubi tvoj,
ker na zemlji, ljubezniva,
prej končal tek nisem svoj!

S. K. Jelenov.

Napačno razumljeno.

Vinski trovec (svojemu knjigovodji): „Nek gotov Kačar, doma iz vašega kraja je naročil en hektoliter vina. Ali poznate vi tega moža in ali mu smem toliko vina zaupati?“

Knjigovodja: „O, kar brez skrbi: to je največji pijanec našega kraja!“

Ne vstreže.

Mladič: „Gospica, — jaz vas ljubim.“

Gospica: „Bog ve kolikokrat ste to rekli že drugim?“

Mladič: „Prisegam vam, vi ste prva moja ljubezen.“

Gospica: „Oho, vi ste šele začetnik. Hvala!“

Gospa: „Kaj, deset goldinarjev zahtevate za poučevanje moje hčerke?“

Dom. učitelj: „Da, deset.“

Gospa: „Za deset goldinarjev dobim šest gosij.“

Učitelj: „Pa ne takih, kot je vaša hči.“

Zagotovo.

„Koliko je stara vaša hčerka?“

„Osem let.“

„Pa že tako izvrstno igra na glasovirju.“

„Saj se pa tudi že deset let uči.“

Mati (petletni hčerki): „Mimi, kaj naj ti kupim za god?“

Hčerka: „Poročni prstan, mama!“

Poklon.

Mlad zdravnik (ki se je poročil z bogato klientinjo): „Tako, srček; ti si res že dalje časa hrepnela po meni in niti bolna nisi bila, ko si poslala po mene?“

Soproga: „Bog obvaruj — ko bi bila res bolna, poslala bi po kakega drugega zdravnika!“

Zagotovilo.

Zdravnik: „Vaša soproga ima na hrbtu podpluto kri! Ali se je morda udarila?“

Soproga bolnice: „O ne! Toda odkar leži bolna v postelji, hrani vedno hišni ključ pod hrbtom, pa jo je obtiščal.“

A: „Poglej, tam je moja žena: poznam jo po obleki.“

B: „Oj, srečni človek!“

A: „Kako meniš to?“

B: „Jaz ne bi mogel spoznati svoje žene po obleki, ker ima vsak dan drugo.“

Skrajni čas.

Gospa: „Kako pa to, da misliš že ptihodnji teden prirediti domač ples? Lani smo ga priredili ves mesec kasneje!“

Gospod: „Ne morem drugače, kajti čez štirinajst dni nam bodo že opravo zarubili!“

Pot ljubezni.

Ljubil lepo sem mladenko,
brhko, čednostno Slovenko,
ljubil sem jo leta tri;
pa bi dal bil za mladenko,
če bi vzel jo bil za ženko,
vročo svojo srčno kri.

Toda leta so minila,
je ljubezen izginila,
a pomalem ne — čez noč!

Ko sem videl jo kusati.
„zle duhove“ preganjati
iz kuhinje na vso moč,
in ko sem jedi okusil,
brž pete sem si nabrusil
in pobegnul — v črno noč!

Plakala je mila deva,
tarnala uboga reva,
ko dobila je ta list;
„Sreča nama je cvetela,
a se rano je ospela,
ker preveč sem egoist.
In kako je ovenela?
Glej ti nisi prav umela,
kod drži ljubezni pot.
Iz oči v srce? — Nemara!
Ali pot ta rada vara,
zmota ji je kažipot;
meni kaže tir — želodec,
in če mu okus ni godec,
varen sem življenskih zmot!

S. K. Jelenov.

MELITA.

(K. K.)

Imel sem prijatelja. Joško sem ga klical, pisal se je pa za Gorjanca. Ali to je stranska stvar. Glavno je, da je bil moj prijatelj, in da sem ga rad imel. Bil je previden in marljiv, delaven, soliden, prijaznega obličja in lepe postave. Kratko: Zbirka vseh najboljših lastnosti ljudi moškega spola. Nikoli se ni nič slabega govorilo o njem. Celo stara Meta, ženica, ki je imela le še dva zoba, a strašno dolg jezik in je vedela o vsakem moškem kaj slabega, ni vedela o njem nič drugega, kakor da da je — „babji“.

In res je. Nulla regula sine exceptione! V tem slučaju je naredila Meta izjemo, v tem slučaju ni obrekovala.

Rekel sem že, da sem Joška rad imel. Ker sva bivala v istem mestu — nekje na Dolenjskem je bilo — ni čudno, da sva napravila pogosto kak skupen izprehod v okolico. Jaz sem ljubil take izprehode in Joško tudi, dasiravno vem, da bi imel on veliko raje, ko bi imel mesto mene na strani kako — gospodično.

Poleti popoldne je bilo, okoli petih, ko je vročina že nekoliko pojenjala, prišel je Joško k meni.

„Greš na izprehod,“ je vprašal, ne da bi me prej kaj pozdravil. Potrkal pa še celo ni nikoli. Saj sva bila stara prijatelja.

„Grem,“ sem odgovoril ter leno oblekel nedeljsko suktnjo, ki je visela na žebliju blizu vrat, dobro vedoč, da se je naju konverzacija za dalje časa prenehala. Kajti Joško je bil le v ženski družbi zgovoren.

Črez nekaj časa sva že korakala po „mestnem parku“. Tako imenujejo prebivalci našega mesta gozd, v katerem je napravilo olepševalno društvo nekaj stezic in postavilo par klopi: zadnje menda za zaljubljene parčke, prve pa za tiste, ki hočejo izprehajaje se delati vratolomne vaje...

Oba sva molčala, kakor bi se šlo za stavo. Hipoma pa se je ustavil Joško in gledal doli v jarek, po katerem je peljala še precej dobra pot. Tudi jaz sem začel gledati doli, a videl nisem ničesar, dasiravno sem dobro vedel, da se Joško ni zastonj ustavil.

Zopet sva korakala dalje, seveda proti jarku. Joško je prekinil molčanje: „Doli pojdiva! Prejšnjega sodnika vdova se izprehaja v jarku.“

Mesto odgovora sem ga zasmeljivo pogledal. „Omenjena gospa je vendar že priletna, vrhu tega grda kot smrtni greh. Poleti in pozimi ima nos rdeč kakor nov pipec... Kaj hoče ž njo,“ sem si mislil.

No, on je menda spoznal vzrok mojega molka pa je nadaljeval: „Neka gospodična mora biti z njo na izprehodu, kajti čul sem klic „Melita“, če se ne motim.“

„Dobro, pa pojdiva!“

V tem sva prišla v jarek. Kakih dvajset korakov od naju je stala gospa-vdova ter v enomer klicala v goščo: „Melita, Melita! Aber komm doch, Melita!“

V par sekundah sva stala pred gospo.

„Dovolite, milostiva, da vas spremiva?“

„O, prosim! — Pa idimo skupaj!“

„Toda, gospodično moramo še počakati!“ oglasil se je zopet Joško ter obstal.

„Katero gospodično?“

„No, gospodično Melito!“

„Pa jo torej počakajmo!“

„Melita, komm, komm!“ in iz grma se je privabila po daljšem klicanju debela psica — Melita.

V dvomu.

Mož (zjutraj, po krokanju): „Na, glej ga vraga! Moja palica je zlomljena! Sedaj pa res ne vem, ali sem jo sam razbil v pijanosti, ali jo je moja žena razbila na meni.“

Prijetna diagnoza.

Zdravnik: „Vaša bolezen se bo še nadalje razvijala: najprej se bo javila mrzlica in silna žeja!“

Bolnik: „Hvala Bogu!“

Bogatinova hči.

„Danes me je baron X. kar naenkrat poljubil — bog vé, kaj mu je prišlo na misel?“

„Gotovo njegovi — dolgovi!“

Bahač.

Bančni ravnatelj: „Žan, prinesi še eno večjo mizo, da bom svojemu zetu mogel doto odšteti!“

Profesor.

Turist: „Ako se sedaj še mislite podati na vrh tega hriba, ne boste več dosti videli, ker se že mračí!“

Profesor: „Nič ne dé, saj imam žepno svetiljko s seboj!“

XXI.

Unkat se m je u kimelfutugrafe „Edison“ zguđu že tak maler, de m še dons rata uroče, če se spounem na tu. Jest, ke sm slišu, de se tekat kažeja teku lepi pildi, ket še nekol, letim u en sap ub ene šesteh zvečer not. Ke pridem not sa se začel glih pildi kazat in zatu je blu tema, de b blu čluveka hmal strah, če b na sedel use

pouhen ledi že not. Ke sm uzad zašlatu, de ni nubenga placa več frej, sm se začeu drejnat naprej, pr tem je pa moj knof pršou prebliz ene frajle in nene frezure in se je tku vajna zahumatou, de sm ji nazadne usa frezura na sojmo knofe udnesu. Frajla tu ni zamerkala, k je bla tku u pilde zavervana, jest pa tuđ ne, ke sm sam ukul šlatu, ki um najdu še kašn plac frej. Iz velika muja sm nazadne res zašlatu en stou in ke sa začel ldje že za mana gudernat, de nej se usedem, ke drgač nč na vidja, sm se hitr usedu; al tekat je pud mana neki zahreščal, de sm kar udskoču in pr tem dve frajle iz stoľem ured pu tleh prekucnu.

Kašna zmešnava sm iz tem naređu, u celmo kimelfutugraf na morm dupuvedat in na vem, kuku b se use tu vn iztekl, če b na blu glih tekat tistga pilda konc in de b se spet luč na pržgala.

Kokr sa luč zagurele se je začeu šele ta prau špetaki. Tista frajla, ke sm ji frezura udnesu, je prletela na mene in me začela brcat, de sm še dons vs plou. Une dve frajle, ke sm jh iz stola prebrnu, sa ji sevede tuđ pridn pumagale; ke je pa un gespud zagľedu soj celinder na stol, ke sm se jest prej usedu; in mu ga tku pumečkov, de je biu bl pudobn kašnmo kupčke, ke ga krave na cest preč mečeja, kokr pa enmo celindre, tekat je šlu pa šele los in bunke sa m frčale ukul glave, kokr u pasjeh dneħ in predn sm prou h seb pršou, sm že ležu pred kimelfutugrafam na trebuh.

Ldje še dons prauja, de je biu tist večer u kimelfutugrafe „Edison“ najľeuš prugram, udkar ta kimelfutugraf stoji in de se še nekol nisa ldje noter tku nasmejaj, kokr tekat. Jest pa le na vem al misľja iz tem pilde, al mene.

Praktičen.

„Pepček, kje imaš pa kanarčka, ki sem ti ga podaril za god?“

„Ker nisem imel tiče kletke doma, sem ga djal pa — v mišjo past!“

Gospod narednik.

Ko je rezervist doktor I. pri telovadbi vsled nerodnosti telebnil na tla, posmehovali so se mu ostali vojaki, vsled česar jih narednik posvari: „Tepci, čemu se smejite; gospod doktor pač ne telovadi vsak dan. Ko bi bil jaz naenkrat poklican namesto zdravnika k bolniku, bi mi tudi ne šlo takoj vse tako od rok kakor gre njemu.“

Nesramno.

Gospa (v službo vsprejeti kuharici): „To ti pa povem, da te ne bodo obiskavali vojaki!“

Kuharica; „Kaj so se vam tako zamerili. Ali vas je kedaj kak vojak — prevaral?“

Pozna ga.

Bogata nevesta (svojemu zadolženemu zaročencu): „Ti si pa gotovo svojemu krojaču izdal tajnost najine zaroke, ker imaš sedaj skoro vsak teden novo obleko!“

Pojasnilo.

Deček: „Ata, zakaj se pa za vsakim avtomobilom dviga toľiko prahu?“

Oče: „Tepec, zato, da se številka avtomobila ne vidi.“

Največje skopuštvo.

je, ako kdo zobotrebec še enkrat precepi, da napravi iz enega komada dva.

Ljubavno pismo jurista.

Cenjena gospica!

Ker ste mi na moj včerajšnji pismeni predlog odgovorili z besedico „da“, usojal si bom te dni priti osebno k Vam k ustni razpravi.

Z velespoštovanjem

Dr. Dragotin Cmok.

Bahavi hišni posestnik.

— „Čemu se pa preselite v Ameriko, ko imate v Ljubljani tako lepo hišo?“

Hišni posestnik; „Zato, ker je v Ameriki dovoljeno zidati poljubno visoke hiše, v Ljubljani jih pa ne smem!“

Urša: „Ne vem, ali imaš ti letos samo enega prešiča?“

Neža: „Da, samo enega imam, pa sem že večkrat mislila, da moram zanaprej moža toliko pritisniti, da bom imela dva.“

Gost: „Kaj imate za kosilo?“

Natakar: „Pečenega janjca.“

Gost: „Prinesite mi enega!“

Raztresen.

Žena: „Ti, tvoj stari površnik, kojega več ne nosiš, bom pa podarila ubogemu slepcu, ki pride večkrat k nam prosit vbogajme.“

Mož: „No, ta bo gledal!“

Anica: „Poglej, tebi pa kri teče!“

Angela (prične jokati): „Pokaži mi kje, da bom vedela, kje me boli!“

Profesor: „Česa bi bilo treba, ako bi bili vi 15.000 kron dolžni, imate jih pa le 10.000.“

Dijak: „Bogate neveste.“

Slovakova želja.

„No, če bi bil tako bogat kot Rotschild, potem bi gotovo nobenega lonca izpod treh goldinarjev več ne zvezal.“

Iz naloge prvošolca.

„Pred hišo se je razprostiral lep, sočnat travnik na katerem so se pasle govedi in zraven je tekel tih potok.“

Ravno je dekla na pašniku molzla kravo, a v vodi se je videlo narobe.“

Neumnež.

Na Studencu je v temni noči nekdo z vso močjo zvonil pri portirju.

Portir praša pri oknu: „Kdo je!“

„Prišel bi rad notri in se pustil opazovati, ker sem to noč znorel.“

Portir: „Kaj? V sredi noči!“ -Vi ste pa res blazni!“

Gouvernanta učencu: „Torej zadnjič! Konkretno je to, kar se vidi in abstraktno je to, kar se ne vidi. Torej povej mi primer!“

Učenec Fric: „Konkretne so moje, abstraktne so vaše hlače.“

Na dan prvega aprila prileti Mimica k mami: „Veš mama, v sobi sedi nek tuj gospod, in poljubuje gouvernanto.“

Mama vsa v jezi leti v sobo.

A Mimica kliče za njo: „Mama, danes je prvi april, saj ni nobenega tujega gospoda v sobi, ampak papa je.“

Profesor eksemplira iz življenja ob priliki telesnega iztezanja po vplivu gorkote: „Dolenjska ženica bi se rada peljala po železnici. Ker pa je zamudila vlak, so ji rekli, da se šele jutri lahko odpelje.“

„Naprej moram, a ne morem, tedaj moram počiti!“

Kohn: „Müller, kaj že veš, Rosenbaum se pusti krstiti.“

Müller: „No, to je čisto judovsko.“

Odkritosrčnost.

Upnik: „Kako dolgo bom moral pa še čakati tu v predsobi?“

Sluga: „Tako dolgo, da se bo gospod oklekel ter vam jo pri zadnjih vratih — popihal!“

Kar je res, je res.

Župnik: „Vživanje alkoholičnih pijač človeka poživini — — —“

Kmet: „To imajo pa prav gospod župnik. Kadar se jaz drevec napijem, pridem vselej po vseh štirih domov.“

Hinavec.

Soproga (vrnivša se z letovišča): „Tako toraj... izgubil si svoj poročni prstan...! Lepa reč!“

Soprog: „Ne morem pomagati! Odkar sem pogrešal tvojo postrežbo, shujšal sem tako, da mi je prstan zdrknil s prsta!“

Nepoboljšljivec.

Bogat tast: „Ali si poplačal vse dolgove z denarjem, ki sem ti ga dal za doto?“

Zet: „Do zadnjega vinarja sem vse izplal toda, ko so moji upniki izvedeli, da sem se poročil s tvojo hčerko, posodili so mi takoj zopet večje svote!“

Dober izgovor.

Stric: „Koliko si pa že star?“

Nečak: „Dvaintrideset let!“

Stric: „Oho, potem bi bil že skrajni, da bi napravil svoj zdravniški izpit.“

Nečak: „Kar pustite, stric; mladim zdravnikom ljudje prav nič ne zaupajo!“

Samo

6

dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki

Francoske prekomorske družbe

Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko

Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18

v novi hiši „Kmetске posojilnice“, nasproti gostilne pri „Figovcu“

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in pobištvena pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8. Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo. Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Franciškanske) ulice 6.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI

TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigo-veznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

Sklad šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.

Največja zaloga oblek

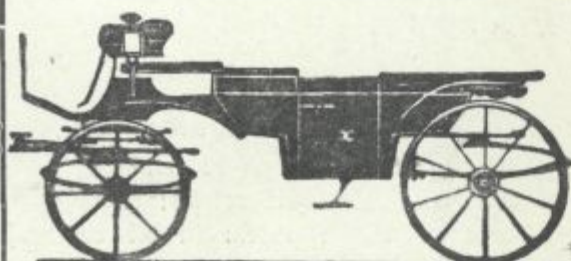
za gospode, dame, dečke, deklice in otroke po najnižjih cenah je v

Angleškem skladišču oblek

Ljubljana, Mestni trg št 5.

O. BERNATOVIČ

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov

Ljubljana, Rimska cesta št. 11.